

на Іакова — брата Божій, евангелиста Марка, и Климента Римскаго, рядъ-тъ ꙗ былъ тѣчно такъвъ, какъвъ-то си е и сега въ литургіи-ты на Василия Великій и Івана Златоуста, само че тѣ сж едно скратяваніе отъ Іерусалимскъ-тж литургіѣ на Апост. Іакова, и скратяваніе-то имъ прѣимжщественно стои въ молитвы-ты при освященіе-то на Св. Дарове. Подиръ сяко Богослуженіе въ старо врѣмя ся слагало отъ приносы-ты на вѣрны-ты и трапеза, или вечеря-та на любовь-тж, на коѣ-то все еднакво учаетіе имали и богати-ти, и сыромаси-ти.

Бракове-ти ставали съ благославяніе-то на Епископа. А епископи-ти, священници-ти и диаconi-ти ся избирали на службы-ты си съ молитвъ и ржкоположеніе, кое-то особито ся глѣдало, катѣ необходимо условіе, за да ся прѣподаде на избираемы-ты Божія-та благодать, та да ся прѣминжтъ достойно въ свое-то званіе. А надъ болны-ты ся съвършявало тайнство-то на маслоосвященіе-то, катѣ имающе силъ да имъ цѣли и душевны-ты, и тѣлесны-ты немощи.

ПЕРИОДЪ ВТОРЫЙ.

(323—988 г.).

ГЛАВА ПЕРВА.

**Въикашно състояніе и распространеніе на Хри-
стианскъ-тж вѣрж.**

**§. 37. Обращаніе-то и подвигы-ти на Константина Ве-
ликій за въ ползж на черковж-тж. Гоненіе отъ Ликинія.**

Константинъ Великій былъ расположенъ добръ камъ Христіяны-ты още отъ бащж си, Констанція Хлора, и майкж си — Еленж. Баща му вынагы говорилъ зарадъ чѣхъ, че хора, кои-то сж вѣрни Богу, не можтъ да бжджтъ невѣрни на своя господарь. Юначество-то пжкъ на мжченици-ты, кое-то му ся случвало, да види самъ съ очи-ты си, кога-то живѣяше въ Никомидійскыя дворъ, го накарало да ся расположи още повече камъ тѣхъ. Прѣзъ войнж-тж съ Максентія можалъ да ся убѣди вече самичкъ, че Основатель-тъ на христианскъ-тж вѣрж е божественъ. Като ся молилъ тогава на Небе-то, да му помогне да побѣди, видѣлъ, посрѣдъ пладнж было, заедно съ сичкж-тж си войскж горѣ на небе-то, ка-